

tale, og i det Hele til de store Spørgsmaal, som derigjennem skulle besvares, at det forekom os naturligt, at de bleve henvisne til samlet Behandling, saa meget mere, som det maatte derved kunde blive muligt, at dette Regnskab isørigt kunde blive afsluttet i Løbet af denne Samling. Da dette nu neppe vil ske alligevel, kan jeg for min Part saa meget mindre have Noget at indvende mod, at man allerede iaar har indstillet denne Post til Afgjørelse af Thinget.

Disse Bemærkninger ere saa smaa, at jeg ikke skulde have taget Ordet for deres Skyld, naar der ikke angaaende dette Regnskab var fremsat et meget nærgaaende Angreb paa min Deltagelse i Statsrevisionens Virksomhed og det af den ærede Kultusminister i det andet Thing for over et halvt Aar siden, hvad jeg desværre ikke tidligere har havt Leilighed til at forsvare mig mod, da Betænkningen nu først er kommen frem her til Forhandling. Endel af Indholdet af dette Angreb er ogsaa optaget af det ærede Mindretal, og jeg maa altsaa antage, at den ærede Minister ved, som vi nys hørte, at slutte sig til Mindretallet, endnu deler de Betragtninger, han dengang udtalte. Jeg skal ikke komme ind paa det, som det forekommer mig, altfor Personlige i dette Angreb, og som jeg ikke tror, at man skal kunne paavise mange Sidestykker til i Ministeres Færd overfor Statsrevisorer, skjøndt ogsaa den ærede Minister selv, dengang han var Statsrevisor, og særlig med Hensyn til det fgl. Theaters Regnskab, har fundet Grund til at paaante den Form, hvori Ministerne have gjort deres Indvendinger mod hans Betænkning gjældende. Det vilde isølge Sagens Natur vistnok blive misforstaaet, hvis jeg lod denne Behandling gaa tilende, uden at have søgt at paavise det efter min Mening fuldstændig Ugrunde i den ærede Ministers Angreb paa mig og min Del af Betænkningen. Jeg skal, som sagt, søge at undgaa alt det Personlige og kun med Kjendsgjerninger oplyse, hvad han har fremdraget. Først anføde den ærede Minister over en formentlig Forveksling af de to Regnskabsaar 1875—76 og 1876—77, hvorom der forelaa Betænkning, og det er jo ogsaa gjentaget af det ærede Mindretal. Ministeren gjorde gjældende, at Indstillinger, som vi havde fremsat i Betænkningen for 1876—77, angik et Regnskab, der i Virkeligheden var afsluttet og besluttet af Rigsdagen, og at en Misse maatte være gaaet omkring i Statsrevisionen og have forbyttet Regnskabsaarene for mig. Jeg skal tillade mig at oplyse, at, har en saadan Misse været i Virksomhed, da har det ikke været hos mig, men i Ministeriebygningen. Det er altsaa Indstillingerne angaaende det fgl. Theaters Gjæld for 1875—76, som jeg med Urette skulde have fremdraget i Forbindelse med Regnskabet for 1876—77; men i den Henseende maa jeg tillade mig at henvise til Betænkningen for 1875—76 Side 116, og det vil da ses, at der angaaende

midlertidige Laan ved Sorø Akademi udtrykkeligt er oplyst, at der var et ubetalt Beløb tilbage ved Theatersaarets Udgang, som isølge Bestemmelserne paa Finantsloven skulde fyldestgøres af Theaters Indtægter inden den 31te Marts 1877. Derved er det henvisn. til Prøvelse sammen med Statsregnskabet for 1876—77. Det er uregtselig kun lidet ønskeligt, at saaledes de to Regnskaber skulde blandes med hinanden, og der var ogsaa hos Statsrevisionen et Ønske om, at det kunde undgaaes. Derfor skrev jeg, som det er anført paa det nævnte Sted, til Ministeriet og bad oplyst, naar og hvorvidt det var lykkedes at tilbagebetale de i 1875—1876 optagne Laan, uden senere at maatte gjøre nye Laan, nemlig ved Udgangen af det følgende Finantsaar den 31te Marts 1877. Hvis Ministeren havde givet os en saadan Oplysning, haabede jeg, at Indstilling derom vilde kunne have foreligget allerede med Statsregnskabet for 1875—76, og Sagen altsaa været afgjort dermed. Men vi fik ikke den Udsigt over Regnskabet 1876—77 eller de Oplysninger, vi ønskede om Laanenes Tilbagebetaling, uagtet Spørgsmaalet var stillet allerede den 11te Juni. Endnu den 18de September havde vi ikke modtaget noget Svar, og da maatte Betænkningen afsluttes, saa at vi vare ude af Stand til at gjøre nogen Indstilling om Sagen. Dette er man udtrykkelig gaaet tilbage til Side 124, hvor der staar, at, da Statsrevisorerne endnu ikke have modtaget de nødvendige Oplysninger, kan man ikke udtale sig nærmere om Sagen; „men Spørgsmaalet vil ogsaa kunne finde sin Besvarelse ved Regnskabet for 1876—77, hvorunder Laanets Tilbagebetaling falder“. Vi ansaa det — det var nemlig ikke blot mig, den enkelte Statsrevisor, som havde denne Mening, men det samlede Statsrevisorat — som en Selvsølge, at denne Sag uden nogen udtrykkelig Indstilling til Thinget kunde overgaa til det næste Regnskab, fordi det udtrykkelig var forbeholdt, at Laanene kunde tilbagebetales efter Theatersaarets Udløb indtil den 31te Marts i det følgende Aar og altsaa først da vilde Spørgsmaalet om Laanets Tilbagebetaling regnskabsmæssig komme frem, efterat det gjorde Forsøg paa at faae de fornødne Oplysninger inden Afslutningen af Betænkningen over Regnskabsaaret 1875—76 havde været forgjæves. Ved Regnskabs Behandling i Thinget forrige Aar bemærkede den ærede Kultusminister, at det var underligt, at vi kunde stille en saadan Forspørgsel. Vi maatte sikkert have glemt, at Theatersaaret endte den 30te Juni. Der var derefter kun et Fjerdingaar til den 1ste Oktober, og i den Tid var det umuligt at tilstille Statsrevisorerne en saadan Oversigt, som vi ønskede. Det er af den Slags Bemærkninger, man kunde fristes til at tage til Gjemmele imod, om man end ellers ønsker at bevare sin Tavshed